

25ste zondag, jr. A, Xaveriuskerk, Jes., 55, 6-9; Fil. 1, 20-24. 27a; Mt. 20, 1-16a.
Pater Ward Biemans SJ

Broeders en zusters, wanneer we de parabel van de landeigenaar en de arbeiders horen, dan kan ons het gevoel bekruipen dat het inderdaad oneerlijk is, zoals de landeigenaar te werk gaat. Hij geeft aan de laatsten, die maar heel kort in de wijngaard hebben gewerkt, evenveel als aan de eersten, die de hitte van de dag hebben doorstaan. Zo kunnen wij ons ook wel eens afvragen: Waarom gaat het bepaalde mensen goed, die veel minder inspanning hebben geleverd dan wij? En als gelovigen denken we misschien: wij hebben ons al die tijd ingezet voor de Kerk, wij hebben gebeden. En zij, wat doen zij? En toch gaat het de meesten van hen behoorlijk goed!

Het is dan goed als we ons realiseren waarom Jezus deze gelijkenis vertelt. Hij spreekt over het Rijk der hemelen! In het Rijk der hemelen is de beloning zo groot, dat kunnen we ons bijna niet voorstellen. Daar zullen we, zoals Paulus zegt, met Christus zijn en dat is verreweg het beste.

Wanneer u, na de parabel te hebben gehoord, vindt dat de landeigenaar onrechtvaardig handelt, dan daag ik u uit om te kijken om te kijken naar de andere kant van die situatie. Als je werk hebt, dan kan je zelf samen met anderen meebouwen aan een betere wereld. Dat kan veel voldoening geven. Als je geen werk hebt, dan dreigt er een isolement, dan lijkt het alsof je niet meetelt. Daar gaat de landeigenaar tegenin bij de uitbetaling. Hij laat aan iedereen evenveel uitbetalen.

Uiteindelijk is de beloning dus even groot, ongeacht onze inspanningen. In het koninkrijk der hemelen worden zegen en beloning verkregen door de barmhartigheid en liefde van God. Zijn gedachten zijn niet onze gedachten. Omdat zijn liefde eeuwigdurend is, is er geen enkele reden voor afgunst of hebzucht. Dat is iets, waar we ons nu al in kunnen trainen. We hoeven niet jaloers naar onze buurman of buurvrouw te kijken die misschien meer rijkdom heeft dan wij. En we hoeven niet steeds maar meer, als we eigenlijk genoeg hebben.

Deze parabel kan ons ook aansporen om het werk zonder inkomen meer te waarderen. Het vrijwilligerswerk, zoals dat ook in onze kerk gebeurt.

Het geeft voldoening als je het mogelijk maakt voor een ander om tot gebed te komen, om nieuwe inspiratie te vinden. Of door naar elkaar om te zien. Het noaberschap is een belangrijk thema van de verkiezingen geworden. Dit is een term die vooral op het platteland heel gebruikelijk is, maar ook in stedelijke gebieden is burenhulp en het omzien naar elkaar in opkomst, omdat het de veiligheid en saamhorigheid in de wijk kan versterken.

Maar, broeders en zusters, toch kunnen we nog steeds het gevoel hebben dat er sprake is van oneerlijkheid, als we de parabel van de landeigenaar tot ons laten doordringen. Bij God is geen onrechtvaardigheid. We zullen dus allereerst onszelf moeten blijven toetsen. Zijn we misschien vergeten, hoeveel de Heer aan ons geeft? Het geloof in Hem geeft rust en vrede. Die rust en vrede wordt gevoed door de hoop op het eeuwig leven. Dat is werkelijk een heel grote troost, te leven in die hoop.

Tegelijkertijd is het zo, dat de katholieke leer het vagevuur aanneemt. De Catechismus zegt daarover het volgende in nr. 1030: 'Zij die sterven in de genade en de vriendschap van God, maar nog niet volkomen gelouterd zijn, ondergaan, hoewel ze al van hun eeuwig heil verzekerd zijn, na hun dood een loutering om zo de noodzakelijke heiligheid te verwerven om in de vreugde van de hemel te kunnen binnengaan.' Het is dus niet zo, dat we er maar op los kunnen leven in de wetenschap dat God op het einde toch barmhartig zal zijn. Dat zou inderdaad onrechtvaardig zijn. Ja, uiteindelijk is de beloning even groot. Maar in het geval van lichte zonden geloven we dat er voor het laatste oordeel van God een boetedoening kan plaatsvinden na de dood. Daarom bidden we als Kerkgemeenschap ook voor de overledenen, zodat zij na gelouterd te zijn, kunnen komen tot de gelukzalige aanschouwing van God. Amen.